

יאירה גינוסר: זכרונות רביעה ראשונה

הייתי אנוח לבנה לבושה ולפחד
לא ידעתי ממה אני פוחדת
יבוא הגשם טורדני, אויר חרד מפני יורה.
עונת רביעה ראשונה.
ערב הניח בגדי-חרף מבגרים פתאם
בארונות לארף הרחוב, המאירים לאנשים נעדרים.
התכרבלנו, הוא ואני, בסגין שלו, סגין עבה של חילים.
היו לו אישונים חמים כילדי מצוקות בקטטה:
ברגש גובר יכחישו.
את הנעלים הצבאיות חתל במשיכות החלטיות
כילדי מצוקות בקטטה:
אני מכרח לחזור!
לזיתי אותו.

מבית ובו חלון מאיר כָּאֲרוֹן הַמֶּרְחָף בְּגִבְהַ הַרְחוֹב
 וְשָׁמַע פְּזוֹמֵן חוֹזֵר בְּנוֹף
 "מִתַּחַת לְסֵלַע צוֹמַחַת לְפִלֵּא"
 הוּא הִיָּה מַעְבִּיר אֵלַי שְׁמוֹעוֹת חוֹזְרוֹת בְּעִקְשָׁנוֹת אֲפִינִית
 לְבִדִּי הִיִּיתִי חוֹזֵרֶת וּמִתּוֹכָהּ אֲתוּ
 רַק עַל נוֹשָׁאִים רְצִינִיִּים, הָעוֹמְדִים בְּרוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם
 הוּא לֹא סָבַל לְשִׁמְעַ רְכִילוֹת וְלִי לֹא הִיָּה הָעוֹ לְסַפֵּר לוֹ
 – אוֹמְרִים שְׂאֵתָה נַעֲדָר. כְּמוֹ לְהֵאֲשִׁים אוֹתוֹ שֶׁהוּא מֵת.

אֲנִי לְבִנָּה בָּאָה לְהִתְנַעֵנַע לְבוֹשָׁה וְלַפְחָד, לְהִחְבֵּא חֶדֶר
 בְּחֶדֶר
 בְּתוֹךְ מִבְּטִים הַקְּבוּעִים בְּאֲרוֹן הַקִּיר הַמְּסִתֵּגֵר בְּחֶדֶר.
 הָאֵם יִפְגְּשׁוּ לְמוֹעֵד?
 אֲוִיר חֶדֶשׁ חֶרֶד. כְּנֻדָּאוֹת הַבִּישָׁנִית שֶׁל הוֹפְעַת הַרְקָפוֹת.